

76
= VII. 375

SUPREMUM OFFICIUM,
CELEBERRIMO VIRO,
ÆTATE, DOCTRINA, MERITISQUE
GRAVISSIMO
DOMINO
CHRISTIANO
RÖHRENSEE,
PHILOSOPHIÆ PRACTICÆ IN
HAC ACADEMIA PROFESSORI PUBLICO.
ET ALUMNORUM ELECTORALIUM
EPHORO,
PATRONO, HOSPITI, COLLEGÆ,
ET AMICO,
DUM VIXIT, CONJUNCTISSIMO,
IPSO EXEQUIARUM DIE,
XVII. KALEND. JUN.
A. R. S. dō 1000VI
PERSOLVERE VOLUIT
GOTTLIEB VVERNSDORFIUS,
S. S. THEOL. D. ET PROF. P. ORDINAR.
ET ALUMN. ELECT. EPHORUS.

VITEMBERGAE,
PRELO CHRISTIANI GERDESII

Utinam fecisset Deus immortalis, ut Divo ROEREN-
SEO, Viro de literis, & de meipso, supra, quam dici
potest, merito, recuperatam potius valetudinem, &
conservatam familiam ex isto tanto, in quo nunc
versatur, discrimine, gratulari, aut aliam quamcun-
que operam, gratam jucundamque, navare, quam Vale ultimum dice-
re, supremumque officium persolvere liceret. Nec enim adeo sum
imperitus rerum, quin assequar, quantam hujus morte jacturam hinc
familia; insperato luctu attonita, & oppressa: hinc universa respu-
blica literaria fecerit, quarum illa praesidium, ac Parentem, haec decus
& Ornamentum amisit. Magna profecto calamitas est, quae denuo
hanc in Academiam ingruit, multoque adactum altius est vulnus,
quam ut curari facile, ac perfanari ita possit, ut nihil infirmitatis, aut
languoris in reliquo corpore sit super. Pollebat enim ROEREN-
SEUS diffusa quadam, & solida divinarum, humanarumque rerum
notitia, quam sermone non minus facili ac perspicuo, quam elegan-
ti ac terso iis propinare norat, qui se ipsi in disciplinam dederant, ac
scholam. Adstrictior ille quidem in dicendo erat, & ad nullam rem
minus, quam verba inania, factus. At tanto profundior, & accurati-
or idem, qui ubi collegerat vires, & animi doctrinaeque thesauros re-
cluserat, paucitatem verborum sententiarum momento, ac pondere
pensabat. Nihil in eo, seu disputaret, seu scriberet, otiosum, atque
superfluum. Omnia erant gravia, selecta, rebusque explicandis ido-
nea, ut verba non tam sponte subnata, quam studio quaesita esse vide-
rentur. Quas quidem Ego laudes hoc confidentius ei tribuo, quo pe-
nitius, quid in recessu haberet, longa consuetudine didici, cujus et-
iam scholis nunquam olim interfui juvenis, quin vel doctior redirem,
vel melior. Sunt, qui eo usque profanis literis delectantur, ut despi-
ciant sacras, easque velut indignas cognitione sua judicent, ac tantum
decessurum esse eruditioni suae credant, quantum temporis studiique
sacris publicis tribuerint. Alia Divo mens erat, qui Deum religiosis-
sime coluit, hujusque Scripturas in pretio semper habuit, & sacris pu-
blicis, affecta etiam valetudine, frequens interfuit, domi autem suae,
indicto familiae conventu, cotidie & carmina Deo cecinit, & publicam
privatamque salutem piis precibus commendavit. Saepe illum me-
mini de infelicitate temporum conquerentem omnem fundi nostri
calamitatem a contemptu religionis, ac Numinis derivare, cum *omnia
prosperè eveniant Deum colentibus: adversa, spernentibus.* Ita-
que si quem forte inter suos videbat sacra negligere, hunc monebat,
ut innocentius viveret, nec illam temere Majestatem offenderet, quam
nemo

nemo unquam mortalium læserit impune. Hinc summa in Divo sanctitas, & quidam, quasi indomitus, recti, iustique amor, cum, velut Socrates aliquis, aut Cato, exemplo non minus, quam præceptis juventuti præiret, & quas dederat bene vivendi regulas, vita, moribusque exprimeret, multis mirantibus, qui fiat, quod sub morum Doctore optimo nonnulli pessime vivant. Admirabili cumprimis artificio insinuare se poterat in animos hominum, eosque sibi adjungere, ita ut non temere a foro, vel convivio domum rediret, quin, cum Epaminonda, ad veteres amicos novum adjecisset. Si quis opem ab eo & consilium peteret, eum & excipiebat humaniter, & ne tristem a se dimitteret, studebat. Nunc recreabat anxium, nunc solabatur tristem, nunc confirmabat dubium. Omnia circumspiciebat, tentabatque, adversus calamitatem, remedia. Ubi vero nec auxilii locum, nec consilii copiam habebat, tum vero ad præsidium Numinis, & dextram, quæ vel momento corrigere possit omnia, & mutare, sollicitos remittebat. Nec intra verba sublitit illa humanitas, sed promissis respondebant facta, consilii studia. Nulli fides ejus, nulli opera, nulli res familiaris defuit, cujus etiam cum incommodo Eum aliquando aliorum inopiam levasse memini. Eos cumprimis, qui sumptibus, & beneficio Principis, hac in Academia, aluntur, tam arcte complexus est, ut nomine quidem Ephorus esset, revera Pater. Explorabat ingenia sedulo, & ad quod quis aptus idoneusque foret, quid natura, industriaque valeret: quantum literis ac reipublicæ promitteret, exactissime norat. Quod si quem videret excitare seipsum, & egregium quid ac præstans minari, hunc fovebat imprimis, & sua quasi manu ducebat, & ut pergeret, incitabat, fortiterque agentem honestis rationibus evehebat, & ubi consilii eventus responderat, non tam sibi, quam reipublicæ gratulabatur. Hanc enim eadem, qua suam, curabat fide, prope dixerim, majore. Itaque si vel mores in Academia corrumpi: vel oriri disidia: vel nimium e republica peti: vel de jure & privilegiis detrahi, aut aliud quoddam malum ingravescere videret, tum vero consulebat in medium, quæque avertendis, aut corrigendis iis idonea judicaret, promebat. Neque vero solum de præsentibus verissime judicabat, sed & quid, ex quoque, securum esset, sua pro sagacitate, longe prospiciebat, & ubi respublica detrimentum captura videbatur, in tempore circumspiciebat remedia. Nihil autem in eo temerarium, aut præceps: nihil in animo turbidum aut incitatum nimis fuit. Placida erant, & moderata omnia, ut multis timidior justo, quam vehementior sit visus. Namque & ubi de republica agebatur, minime omnium festinabat sententiam, sed continebat sese, quasque colligebat vires, & ubi satis deliberata videbatur, tum de-

mum

mum ita dicebat, ut vel optimam afferret, vel allatam probaret. Denique ut Athenæ olim Pomponium, sic Academia Nostra ROERENSEUM, in omni procuratione reipublicæ vel *auctorem* habuit, vel *actorem*. Ast ubi nunc ille meritorum tuorum, DIVE, cumulus? ubi virtutis tuæ excellentia est? Abstulit una dies, & funere acerbissimo merfit. Infelicem vero rempublicam, quæ anno dimidio nondum expleto HANNEKENIUM, STRAUSSIUM, ROERENSEUM, at quantos Viros! perdidit. O me cum primis miserum, qui in Te uno, DIVE, Patronum, Hospitem, Collegam, Amicum conjunctissimum amisi! Tuum in finem effundere mihi licuit, quicquid hoc improbo sæculo momordit animum, & male habuit. Cum inops consilii essem, cum in angustiis harerem, cum, quo me verterem, nescirem, tuam ad virtutem confugi. Heu! quoties tuum deinceps consilium requiram? quoties desiderabo solertiam? Hac ego quondam, ceu firmo quodam præsidio, munitus fui. Nunc ubi eodem spoliatum me esse intelligo, non aliter mecum agitur, quam si Ajaci in bello eripiatur clypeus. Infelicem me vero, cui eodem tempore & Collega datus, & morte subtractus es. Quocum curas deinceps dividam? Quocum labores partiar, Te amisso? Sed quid Ego querelas cieo, aut lamentationibus meis tuam istam felicitatem interstrepo, qua nunc, DIVE, frueris in caelis, cujusque velut sponsor quidam, & prodromus fuit, placidissimus, qui Tibi obtigit, ex hac vita discessus. Ea enim animi, sermonisque constantia diem obiisti tuum, ut non e vita, sed e domo in domum migrare videreris. Deus, cujus Te unius gratia sustentasti, Te nunc velut e terrarum æstu ac fluctibus in portum, aut tanquam ex flebili hospicio in paternam, plenamque hilaritatis domum, cœlum ipsum, beatorumque concilium evocavit. Mortuus es majore aliorum damno, quam Tuo. Jam superatis victisque sæculi hujus miseris, calamitatibus, turbis, quibus superstites etiamnum hæremus impliciti, in Numinis sanctissimi gremio conquiescis, & ea coram intueris ac inspicis, quæ olim eminus, & quasi per speculum, es contemplatus. Jam tuæ in Servatorem collocatæ fiducia, & vitæ sapienter actæ præmia: jam bonitatis ac beneficentiæ tuæ, cujus utriusque laude vivus floruisti, fructum uberrimum ac felicissimum percipis. Biennio abhinc, cum celebrares natalem tuum, inter congratulationes Amicorum & vota, subito ad me conversus, ut, nisi quid interveniat, ipse, cui ex longa consuetudine omnium optime sis notus, Te laudem pro funere, orasti. Has ego t. t. deprecatus sum partes, nescius, uter utri superstes foret. Nunc Tibi, Dive, tuisque desideriis quodammodo satisfeci, leviori quidem, quam merebaris, scripturæ genere, sed magnitudini doloris, quem ex obitu tuo cepi, & cui propemodum succubui, condonando. Restat, ut quod unum pro tot beneficiis, quæ in me contulisti, possum, gratias Tibi, DIVE, agam, & ultimum Vale dicam. Fruere quiete illa, & gaudio, quod tuus Tibi Servator sanguine suo acquisivit, ac peperit. Tua interim vivet, vigebitque memoria, quoad erit in pretio Vir bonus; quoad videris sua constabit dignitas, & licet assecuturos nos esse magnitudinem virtutis Tuæ, recte ac merito desperemus, id tamen operam dabimus, ut nos ad innocentiam, ac bonitatis Tuæ exemplum, quam fieri potest, exactissime componamus.

† † † † † † † † †

Ung VI 3

W 18
V 17

76
= VII. 1375

SUPREMUM OFFICIUM,
CELEBERRIMO VIRO,

ETATE DOCTRINA, MERITISQUE
GRAVISSIMO

OMINO
ISTIANO

HIRENSEE,

PHIÆ PRACTICÆ IN
MIA PROFESSORI PUBLICO,
TORUM ELECTORALIUM

PHORO,

HOSPITI, COLLEGÆ,
ET AMICO,

XIT, CONJUNCTISSIMO,

PSO EXEQUIARUM DIE,
VII. KALEND. JUN.

A. R. S. dō 1666.

PERSOLVERE VOLUIT

B VVERNSDORFIUS,

OL. D. ET PROF. P. ORDINAR.
ALUMN. ELECT. EPHORUS.

VITEMBERGÆ,
PRELO CHRISTIANI GERDESIL

